

Zatvorska priča: Odvod

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Poseban tretman](#)

Šta bih mogao da kažem o CZ-u za kraj? Da sumiram sve ono odvratno, ružno i mučno što prožima svakog robijaša koliko god se pravio da ga ništa ne dotiče? Ili da izmišljam toplu vodu nekom kvazi analizom CZ-a, u fazonu kako i zašto? Mislim da je to bezveze i potpuno nepotrebno. Mislim da je za kraj najbolje da dam (kao i do sada) svoj lični utisak, jer, da, svi robijaši u CZ-u imaju neki isti ili jako sličan bazični, osnovni utisak o tom mestu, ali su na kraju sve te lične priče, iako imaju istu osnovu, suštinski različite zbog suštinski različitog razmišljanja pojedinaca. Tako da je prosto rečeno utisak sledeći...

Zatvor je jedno jebeno bedno mesto koje izvlači i objedinjuje sve, ali baš sve, negativne osobine koje čovek može da poseduje. Prvo sam mislio da je kraj sveta, kraj svega. Onda sam video da je to tek početak upoznavanja sa jednim dosta drugačijim svetom. Mislio sam da je to – to, kraj života, kraj puta, pa sam shvatio da tu tek kreće borba, borba za život, borba koja kali i prekali pojedinca koji je rešen da izdrži, da istrpi, da se izbori protiv svih gluposti, mraka, idiotizma, mržnje, zavisti, ljubomore, zlobe i svih pijavica u kojim god oblicima, koje pokušavaju da isisaju život iz njega. To je borba da se preživi, uprkos životu. Sa ove distance, više psihičke nego vremenske, mogu da kažem da sam se izborio sa tom monumentalnom manifestacijom ljudskog idiotizma koja se zove CZ.

Izborio sam se, jer kad god sam razmišljao o tome da možda nemam kapacitet da se izborim, shvatio bih da je previše jebeno glupo predati se, posustati kada su toliki ljudi robijali po 10, 20, 30 godina, i nisu posustali. Naravno, tu su jednu veliku, odlučujuću ulogu imali ljudi koji me vole i koje volim, i mislim da sam imao veliku sreću što sam uz sebe

imao te ljude i njihovu nesebičnu podršku. Bez njih bi mi bilo daleko teže, jer su oni za mene bili od početka do kraja svetionik u oluji. Tek kada se nađeš u nekoj teškoj životnoj situaciji kao što je robija, shvatiš ko je stvarno tu za tebe. U neke ljude se razočaraš, a nekima se oduševiš. Ono u šta sam potpuno ubeđen jeste da će ti ljudi koji su bili tu za mene kroz celu robiju, ostati uz mene tokom celog života, kao i ja uz njih, jer su me zadužili za ceo život.

Jedno od najdominantnijih osećanja tokom robije mi je bila čežnja, čežnja za svime, za slobodom, za uživanjem, za voljenim ljudima, za življenje života punim jebnim plućima, čežnja za svim stvarima, od onih najkrupnijih pa do najmanjih sitnica koje čine život stvarnim, ispunjenim, dostojnim čoveka. To je nešto što me je pratilo kroz celu robiju.

CZ, kao CZ je jedno zlokobno mesto, ali nije stvar u tome da će neko da te cima, napadne ili šta god, iako naravno i toga ima jako puno, ali to nije ni blizu suštine CZ-a. Stvar je u celini jebene ustanove, celini koju čini sve od izgleda do načina funkcionisanja. Nikada neću moći da se pomirim sa postojanjem takvih užasnih, neljudskih mesta, jer zatvor prosto nije ni za ljude, ni za životinje, ma nije ni za kakva živa bića, ali s obzirom na to da postoje takva mesta, kada bih odgovarao na pitanje „šta je zatvor?“ verovatno bih rekao da je zatvor mesto na kojem se čovek bori sam protiv sebe.

Mesto na kojem se bori protiv svega onoga užasnog i trulog što njegova psiha generiše zbog uslova u kojima se nalazi. Ta borba je nešto što sam u potpunosti iskusio, ta borba između crnih, nerealnih, pesimističkih misli, beznada, paranoje i tuge, sa jedne strane, i pozitivnih misli, želje i volje da se istraje, izdrži, uprkos svim svinjarijama i klipovima koje sami sebi podmećemo idiotskim razmišljanjem na koje nas nagoni okruženje, sa druge strane.

Ono što sam u tim trenucima shvatio jeste da moram da budem jebeni čovek-tvrđava, da moram da poguram, da se potrudim kao

nikad u životu, i to ne samo zbog sebe, već i zbog svih drugih ljudi koji su tu uz mene. Tu sam video potpuni smisao reči „moranje“, tu gde sam jednostavno „morao“ da izdržim.

To je neko moje lično viđenje, lični utisak o zatvoru, o CZ-u, o tome koliko je to okruženje uticalo na mene i kako sam ja reagovao na njega. Cela ova priča, ova knjiga, nešto je poput putopisa iz neke stvarnosti koja je većini ljudi nezamisliva, a u stvari je tu u blizini i jako lako može da se zakorači u nju ali se iz nje teško izlazi. Želeo sam da, na svoj način, ovom knjigom provedem kroz tu stvarnost bilo koga ko je zainteresovan, onako na brzaka, bez nepotrebnog proseravanja.

Da, zatvor, pogotovo CZ je jedno prilično gadno mesto. Koji će to kurac bilo kome?

Velika podrška svima koji robijaju bilo gde na ovoj planeti, i jedno beskrajno hvala svima koji su mi pomogli da izdržim i koji su bili uz mene. Nema potrebe za nabranjanjem, znate ko ste!